

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 270/2019-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 9/2013 z 28. októbra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 3/2018 zo 14. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave

na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 9/2013 z 28. októbra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie odvolacieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2018 zo 14. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie dovolacieho súdu“; napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a napadnuté uznesenie dovolacieho súdu ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľ tiež žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Keďže sťažovateľ nebol pri podaní ústavnej sťažnosti právne zastúpený advokátom v zmysle § 35 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavná sťažnosť neobsahovala vecné odôvodnenie v zmysle § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a k ústavnej sťažnosti nebola pripojená kópia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ani napadnutého uznesenia dovolacieho súdu v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd vyzval sťažovateľa podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde na odstránenie uvedených nedostatkov (výzvou na odstránenie nedostatkov návrhu č. k. Rvp 637/2019-4 zo 17. apríla 2019). Spolu s výzvou na odstránenie nedostatkov návrhu ústavný súd sťažovateľa vyzval na preukázanie jeho majetkových pomerov (vyplnením „*Potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na účely ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky*“; ďalej len „potvrdenie o majetkových pomeroch“) pre účely preskúmania zrejmej bezúspešnosti uplatňovania nároku na ochranu ústavnosti. Učinil tak prostredníctvom vyzvania sťažovateľa na doplnenie dôvodov, na ktorých nárok na ochranu ústavnosti zakladá.

3. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 2. mája 2019 vecné odôvodnenie ústavnej sťažnosti a vyplnené potvrdenie o majetkových pomeroch, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ nemá žiaden majetok (iba dlhy).

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 1 T 5/2003 z 13. júna 2013 (ďalej aj „v poradí tretí odsudzujúci rozsudok krajského súdu“) uznaný vinným v bodoch 1, 2 a 3 rozsudku z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení zákona č. 183/1999 Z. z. v bode 4 rozsudku z prípravy na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1 a § 219 ods. 1 a 2 písm. a) a j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona a v bode 5 rozsudku z pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Za to bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny, trest prepadnutia veci (pištole) a sťažovateľ bol zaviazaný na náhradu škody poškodeným.

5. Následne bola vec preskúmaná v odvolacom konaní. Predmetom odvolacieho konania bolo napadnutie výroku o vine v bode 4 v poradí tretieho odsudzujúceho rozsudku krajského súdu a výroku o treste. Odvolanie sťažovateľa bolo napadnutým uznesením odvolacieho súdu zamietnuté. Na to nadväzujúce dovolanie sťažovateľa bolo napadnutým uznesením dovolacieho súdu procesne odmietnuté z dôvodu, že neboli splnené dôvody dovolania.

6. Sťažovateľ v odvolacom aj dovolacom konaní rovnako apeloval na to, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu, pretože v poradí tretí odsudzujúci rozsudok krajského súdu je podľa jeho názoru založený na dôkaze, ktorý nebol súdmi vykonaný zákonným spôsobom [dovolanie bolo opreté o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku]. Keďže sťažovateľ nebol v odvolacom ani dovolacom konaní úspešný, prieskum veci posúva do roviny ústavnosti z pohľadu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), pričom tvrdí nedostatok odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.

7. Porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľ v tom, že najvyšší súd pri rozhodovaní nekriticky prebral za základ odôvodnenia napadnutých rozhodnutí obsah výpovede svedka [REDACTED], ktorá bola v konaní (čo sa týka napadnutého výroku 4) jediným priamym dôkazom. Sťažovateľ argumentuje tým, že v napadnutých rozhodnutiach jednoducho nebolo dôsledne vysvetlené, prečo najvyššiemu súdu postačovala k výroku o vine výpoveď svedka [REDACTED], pričom aplikačná prax kladie za takýchto okolností na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pokiaľ ide o jeho presvedčivosť, zvýšené nároky (v kontexte sťažovateľ poukazuje napr. na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 2/2012 z 30. októbra 2012 a ďalšie). Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení o dovolaní neprimerane zameril na skúmanie toho, či bol v konaní zastúpený advokátom, ale nevysvetlil, prečo uveril jedinému svedkovi, a to napriek tomu, že obhajoba tento postup namietala.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo priznané sťažovateľovi čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské právo priznané podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2TdoV/3/2018 ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4To/9/2013 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/3/2018 zo dňa 14.01.2019 zrušuje a Najvyššiemu súdu prikazuje, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.“

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

15. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v argumente, podľa ktorého sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutých rozhodnutí nedôveryhodne vysporiadal s hodnotením dôkazu, čo sa prejavilo v nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí a čo zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu v prvom rade k preskúmaniu toho, či sťažnosť sťažovateľa nie je oneskorená, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom na to, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

17. Povedané inak, na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a táto nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená (I. ÚS 60/2019).

18. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom,

v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

K napadnutému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 9/2013 z 28. októbra 2014 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 3/2018 zo 14. januára 2019

20. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti tvrdí neústavnosť napadnutých rozhodnutí z totožných dôvodov, inak povedené, odôvodnenie ústavnej sťažnosti nerozlišuje medzi napadnutým uznesením odvolacieho súdu a napadnutým uznesením dovolacieho súdu. Odvolanie bolo najvyšším súdom zamietnuté vecne a dovolanie bolo procesne preskúmané a odmietnuté z dôvodu nesplnenia dôvodov dovolania. Obom rozhodnutiam je sťažovateľom vytýkaný nedostatok odôvodnenia (čo sa týka hodnotenia dôkazu) vo všeobecnej rovine a obe sú napadnuté petitom ústavnej sťažnosti. Podstata sťažovateľovej výhrady voči konaniu ako celku nie je zameraná proti špecifikám odvolacieho alebo dovolacieho konania, ale je prejavom nespokojnosti v tom, že mu v konaní nebolo dané za pravdu. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd v ďalšom texte tohto rozhodnutia vysporiadava s argumentmi sťažovateľa z pohľadu ich opodstatnenosti *en bloc* vo vzťahu k obom napadnutým rozhodnutiam.

21. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne uvádza, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

22. Úloha ústavného súdu sa preto obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

23. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd na tomto mieste zároveň pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

24. Ako vyplýva z napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (str. 6 a 7), vo veci sťažovateľa boli krajským súdom vydané postupne tri odsudzujúce rozhodnutia, všetky napadnuté opravnými prostriedkami. Krajský súd vo veci rozhodoval najprv rozsudkom sp. zn. 1 T 5/2003 z 21. novembra 2005. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 11/2006 zo 4. decembra 2007 prvý odsudzujúci rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Vzhľadom na zmenu v zložení senátu a vzhľadom

na zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu bola celá vec prejednaná odznova. Krajský súd následne vydal druhý odsudzujúci rozsudok sp. zn. 1 T 5/2003 z 22. novembra 2010. Najvyšší súd do veci na základe odvolania opäť zasiahol (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 7/2011 z 20. septembra 2011), druhý odsudzujúci rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd z dôvodu ďalšej zmeny v zložení senátu celú vec prejednal odznova a rozhodol v poradí tretím odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu.

25. Z napadnutého uznesenia odvolacieho súdu tiež vyplýva, že v poradí tretí odsudzujúci rozsudok krajského súdu je založený na tom, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola vo fáze vykonávania dokazovania prečítaná z dôvodu, že svedok [REDAKOVANÉ] medzičasom zomrel. Najvyšší súd zároveň vysvetľuje, že svedok [REDAKOVANÉ] bol v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania, a to aj v konaní pred súdom vypočutý (str. 10 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Samotná skutočnosť čítania výpovede svedka po jeho úmrtí bola aprobovaná Trestným poriadkom (§ 211 ods. 2 Trestného poriadku v relevantnom znení).

26. Z napadnutého uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že sťažovateľ nemal v prípravnom konaní návrhy na ďalšie dokazovanie alebo jeho doplnenie. Vyplýva z neho tiež, že v prípravnom konaní bola nariadená konfrontácia medzi sťažovateľom a svedkom [REDAKOVANÉ] (zhruba 11 rokov predtým, než svedok [REDAKOVANÉ] zomrel), ktorá sa neuskutočnila z dôvodu, že sťažovateľ využil právo sa k veci nevyjadrovať (str. 9 napadnutého uznesenia dovolacieho súdu).

27. Skutočnosť, že najvyšší súd uveril výpovedi jediného svedka, sťažovateľ nezaťažuje tvrdením, v čom by nespravodlivosť v hodnotení výpovede svedka mala spočívať. Pokiaľ sa sťažovateľ aspoň vzdialene pokúša stavať tvrdenie o nespravodlivosti v hodnotení dôkazu na tom, že najvyšší súd sám nespochybnil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (*ergo* subjektívne presvedčenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí), je potrebné dodať, že k spochybneniu výpovede svedka slúžilo kontradiktórne vedenie trestného konania, v ktorom bolo vykonávaných viacero (aj keď) nepriamych

dôkazov, a tak isto, že najvyšší súd v napadnutom uznesení odvolacieho súdu odkazuje na riadny výsluch svedka [REDACTED] v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom. V kontexte najvyšší súd uvádza, že výpoveď svedka [REDACTED] bola objektivizovaná výpoveďou svedkov [REDACTED] a svedkyne [REDACTED] (manželky svedka [REDACTED]). Z uvedených dôvodov nemožno prijať všeobecné tvrdenie sťažovateľa o tom, že napadnuté rozhodnutia podľa neho neboli dostatočne odôvodnené, za hypotézu opodstatnene odôvodňujúcu ingerenciu ústavného súdu do veci.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdil vec sťažovateľa, zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery, postupujúc pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu sú preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutými rozhodnutiami, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku rozhodnutia).

30. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu sťažnosti a z výsledku jej posúdenia ústavným súdom zrejmé, že v danom prípade ide o zrejmé

bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

31. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku rozhodnutia).

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2019